

אבות ישורון

טיוטה מן העיזבון

אחרי תקופת מלחמת העצמאות נתגלו פה ושם קבוצות קטנות של משוררים צעירים בישראל, אשר בניגוד לשירת הדור הקודם אשר פנתה מתוך מצבור הכלל החברותי אל הפרטי – הללו, המשוררים הצעירים – פנו מטעם האני האישי שלהם – אל הכללי. הראשונים דיברו בלשון געגועים, האחרונים דיברו בלשון געגוע; הראשונים כתבו על רחמי אם ואב, האחרונים כותבים על רחמים עצמיים.

למפלת האריה של העם היהודי באירופה עדי שמיעה היו; ולמפלת הלקחים של ערביי ארץ ישראל עדי ראייה היו. לכל אלה לא היה הד בשיריהם. אבותיהם, אשר עלו חלוצים בשנות העשרים המוקדמות, סיפרו להם, בבוא השואה, את אשר קרה שם, באירופא את היהודים. אך העלימו ולא סיפרו ולא העמידו אותם על דעתם על מה שאירע כאן, לעיניהם, לערבים. מכל אלה לא נשמעה קריאת ביניים אחת בשיריהם. עוד אתמול היו הערבים מביאים לכתובותיהם את המשמיש, ולמחרת – מאפיש. היו ואינם.

לכל אלה לא באה שאלה מפיהם, בשיריהם.

לצערנו הרב התפרסמה הרשימה הזאת בגיליון 8 של **מטעם**, תוך ששורה חשובה ביותר נשמטה מן המעתיק; אנחנו מצטערים על הטעות ושמחים לפרסם את הרשימה בשנית.